

ПЕРЕХРЕСТЯ МІЖКУЛЬТУРНОГО ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ З АНТИЧНІСТЮ

Самофалов Д.В.

*магістр, Таврійський державний агротехнологічний університет імені
Дмитра Моторного, м. Мелітополь*

Філософія представляла інтерес для вчених в галузі публічного управління протягом усього часу, поки існує ця сфера, будь то в її преддисциплінарних формах, наприклад, в думках Платона про ідеальну форму правління, чи в сучасних дискусіях про актуальність філософського прагматизму [1].

Античні джерела етнокультурного різноманіття, доводять нас ще до попередніх епох, коли соціум групувався в стійкі групи, орієнтуючись при цьому на особливі якості та інші характеристики один одного. У наш час, ті ж самі групи продовжують створюватися, але самі зв'язки між людьми — значно гірші. Люди, стали значно прагматичними ніж раніш, зараз майже кожен член групи намагається отримати максимальну вигоду для себе особисто, незважаючи на загальні інтереси групи та спільний результат [2].

Культура, мистецтво — це люстерко цивілізації. Антична культура дає нам змогу побачити філософський розум тих часів, й відповіді на питання: «Чи інтеркультурні взаємодії представників різних етносів сучасного світу мають свою роль у публічному управлінні».

У наш час, за допомогою всесвітньої павутини ми можемо дізнатися не лише про новини, а й про особливості культур різних народів, про їхнє сприйняття наявних відмінностей. Ми може прослідкувати, що найпоширеніші запити національних меншин на певних етапах розвитку етнічної культури в різних народів можуть по-різному розумітися, трактуватися й використовуватися в різних цілях у тому числі й національні цінності, до яких насамперед і належить культура.

У будь який час нашого існування, у будь якій місцевості, соціум й його історична полікультурність становилась на різних приладах. Сама знаменита й довговічна система державних приладів вирішення проблеми політ культурності, відповідала нам за допомогою терміну — Асиміляції (Assimilation) – підпорядкування різноманітних етносів під домінуючу культуру або спільноту. Цей принцип не передбачав «жодної явної політики, необхідної для створення еластичності всередині й між різними групами

людей, оскільки різниця між ними не визнавалася взагалі або вважалася задовільною для злиття з домінуючою культурою»[3].

Ця відповідь актуальна й в сьогодення, політичні прилади управління системою, та навіть окремими лідерами, спричиняючись до формування негативного ставлення до інших культур, ґрунтуючись на наявних відмінностях.

Саме предметом філософського розуміння культури, як сфери для усвідомлення відмінностей, які виникають у генезі тієї чи іншої нації, не може заперечити право цієї іншості на існування. Ми вже говоримо про толерантність, як уже виконану роботу свідомості щодо такого осмислення.

Без цього, будь яке запевнення в розумінні іншої культури — є лицемірством, якщо у підсвідомі, ми будемо відсторонюватися від великої кількості незвичних чинників, що за умови тривалого сусідства культур і спричинюються до ідіосинкразії й немотивованої агресії на побутовому рівні. У такому сенсі, принципи полікультурності становляться якостями самосвідомості для кожного, чи зробили ми все необхідне для розуміння відмінностей.

За останні два десятиліття міжкультурні проблеми в управлінні міжнародним бізнесом стали помітними, оскільки компанії почали розширюватися через територіальні границі. Інтеркультурне управління пов'язано з проблемами, які виникають в контексті відносин між людьми, групами і організаціями з різних культур. Відповідно, ми повинні визнати можливість непорозуміння серед різних груп на робочому місці і в дочірніх компаніях, в зв'язку з їх різними етнокультурними і лінгвістичними характеристиками. Важливо розуміти міжкультурні відносини, тому що це дозволяє нам визначити характеристики культури і порівняти їх на основі ідентифікованих характеристик.

Але зрозуміло, що на рівні держави чи світу такі проблеми звичайно контролюються в чинному правовому й конституційному полі, а в громадському суспільстві та соціальному побуту — треба дотримуватися щоденного діалогу й роботи зі свідомістю кожної людини. Зрозуміло, що кожна країна, дотримуючись принципу діалогу та полілогу своїх етнічних культур, так чи інакше здійснює певні зусилля й несе певні затрати.

Навіть зусилля Платона реалізувати хоча б частково свій план виховання філософа-управлінця були невдалі. Вони тільки більше переконали філософа в недосконалої людської природи і послужили підтвердженням утопічності створеного ним образу правителя. Проте, на наш погляд, це не дає підстави вважати, що міжкультурні проблеми в управлінні залишаються нерозв'язаними. В епоху кризи, коли місце лідерів все частіше стали займати політичні авантюристи, демагоги і вискочки, які тільки й спираються на прагненні до влади, знайти новий ідеал високоморального та професійно підготовленого лідера — досить проблематично.

Список літератури:

1. Ракчезва Н.Е. Государство. Платон./ Н. Е. Ракчезва. / - М. : МАКС Пресс, 2001. – 14с.
2. Олексенко Р. І. Філософія сталого розвитку в епоху глобалізації / Р. І. Олексенко // Гілея: науковий вісник - 2015. – Вип. 100. - С. 175-179.
3. Афанасьєва Л. Активні інтеркультурні практики як індикатор взаємодії культурних груп і спільнот поліетнічного міста / Л. В. Афанасьєва, Р. І. Олексенко // Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії – 2018.- Вип. 18. – С. 40 - 47.